

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Ve KAMER

A R R E S T

**nr. 247.709 van 4 juni 2020
in de zaak A. 227.545/V-1987**

In zake: Dirk VAN OVERLOOP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Fernand Keuleneer
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Emmanuel Jacobowitz en Anthony Poppe
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij:

Laurence MASSART
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean Bourtembourg
kantoor houdend te 1060 Brussel
Zwitserlandstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 maart 2019, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 30 januari 2019 waarbij Laurence Massart wordt aangewezen tot het mandaat van eerste voorzitter van het hof van beroep te Brussel voor een termijn van vijf jaar.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 246.548 van 3 januari 2020 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Het genoemde arrest is op 14 januari 2020 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 28 februari 2020 heeft de hoofdgriffier, op verzoek van het aangewezen lid van het auditoraat, aan de verzoekende partij de mededeling ter kennis gebracht, bedoeld in artikel 11/3, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

Met akkoord van alle partijen is de zaak behandeld overeenkomstig artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 12 van 21 april 2020 ‘met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging voor de Raad van State en de schriftelijke behandeling van de zaken’.

Verzoeker, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben hun als pleitnota geldende opmerkingen schriftelijk meegedeeld, binnen de termijn die hen daartoe door de kamervoorzitter is verleend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Ingevolge de mededeling van dit advies aan de partijen op 20 mei 2020, is het debat gesloten en is de zaak in beraad genomen.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Vermoeden van afstand

Standpunt van verzoeker

3. Verzoeker betoogt dat de Raad van State op dit ogenblik de afstand van geding niet mag uitspreken. Hij wijst erop dat in het dictum van het schorsingsarrest het debat wordt heropend om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, zonder dat de voortzetting van het debat gevraagd werd door verzoeker. In punt 6 van het dictum is te lezen dat het beroep na ontvangst van het antwoord van het Hof behandeld wordt volgens de gewone procedure.

In het arrest van 3 januari 2020 wordt derhalve expliciet gesteld dat het beroep tot nietigverklaring behandeld zal worden volgens de gewone procedure zodra het Grondwettelijk Hof standpunt heeft ingenomen over de gestelde vraag. Er kan volgens verzoeker dan ook geen sprake zijn van enig vermoeden van afstand van geding in de zin van artikel 17, § 7, RvS-Wet.

Beoordeling

4. De Raad van State mag hopen dat verzoeker – zelf magistraat zijnde – en zijn raadsman niet enkel het zogenaamde dictum van het arrest hebben gelezen.

Net aan dat dictum gaat immers de volgende finale overweging van het arrest vooraf, onder titel X ‘Verloop van de procedure’:

“Ten gevolge van de verwerping van de vordering tot schorsing zal verzoeker zich erover moeten beraden of hij de voortzetting van de procedure vraagt.

In bevestigend geval zal de prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof worden voorgelegd en zal de zaak ten gronde volgens de gewone procedure voortgezet worden. Dit betekent dat, na ontvangst van het antwoord van het Grondwettelijk Hof, de partijen de gelegenheid zullen krijgen om een memorie van antwoord en een memorie van wederantwoord in te dienen.”

Hiermee doet het arrest overigens niets méér dan herinneren aan de zuivere toepassing van de procedureregels – meer bepaald artikel 17, § 7, RvS-Wet – die van toepassing zijn op elk arrest waarbij een vordering tot schorsing wordt verworpen, zonder dat zulks in een dictum wordt hernomen.

Naar luid van dit artikel 17, § 7, geldt ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van geding wanneer zij, nadat de vordering tot schorsing van een akte of een reglement is afgewezen, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de kennisgeving van het arrest.

Op 14 januari 2020 is het arrest op het elektronisch platform ter kennis gebracht van de verzoekende partij.

Verzoeker heeft er effectief ook op 14 januari 2020 kennis van genomen.

Hij heeft op 14 januari 2020 eveneens kennis genomen van de brief, namens de hoofdgriffier, waarbij hem uitdrukkelijk is meegedeeld dat hij “beschikt over een termijn van dertig dagen vanaf de kennisgeving van het arrest houdende uitspraak over de vordering tot schorsing in de bovenvermelde zaak, om een verzoek tot voortzetting van de procedure in te dienen”. In die brief wordt bovendien de aandacht gevestigd op artikel 17, § 7, RvS-Wet en op artikel 11/3 van het algemeen procedurereglement, die aan de keerzijde van de brief nogmaals worden geciteerd.

Gelet op dit alles, kan het betoog van verzoeker noch overmacht, noch onoverwinnelijke dwaling aantonen.

5. Verzoeker heeft geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

Het wettelijke vermoeden van afstand van het geding is van toepassing.

IV. Kosten

6. Bij arrest nr. 22/2020 van 13 februari 2020 heeft het Grondwettelijk Hof de woorden “per verzoekende partij” vernietigd in artikel 4, § 4, eerste en derde lid, van de wet van 19 maart 2017 ‘tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand’, zoals het is ingevoegd bij de wet van 26 april 2017.

Dit betekent dat de bijdrage bedoeld in voormeld artikel slechts éénmaal is verschuldigd per verzoekschrift, ongeacht het aantal partijen.

Bijgevolg is er aanleiding om de terugbetaling te bevelen van de onterecht betaalde bijdrage.

BESLISSING

1. De Raad van State spreekt de afstand van geding uit.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De onterecht betaalde bijdrage ten bedrage van 20 euro dient te worden terugbetaald.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkommst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 4 juni 2020, door de Raad van State, Ve kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter ,
Jan Clement,	staatsraad,
Florence Piret,	staatsraad,

bijgestaan door

Frank Bontinck,	griffier.
-----------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Geert Van Haegendoren